

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci navrhovatele: **Ing. L. K.**, zastoupeného Mgr. Vladimírem Náprstkem, advokátem, se sídlem Pivovarská 170, Beroun, proti odpůrci: **obec Tlustice**, se sídlem Tlustice 203, zastoupenému Mgr. Petrem Tichým, advokátem, se sídlem Brožíkova 284/8, Beroun, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 25. 7. 2016, č. 1/2016, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2017, č. j. 50 A 3/2017 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Navrhovatel **je povinen** zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 3400 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Tichého, advokáta, se sídlem Brožíkova 284/8, Beroun.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2017, č. j. 50 A 3/2017 - 35 (dále „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl návrh na zrušení opatření obecné povahy ze dne 25. 7. 2016, č. 1/2016.

[2] Opatřením obecné povahy ze dne 25. 7. 2016, č. 1/2016 (dále též „napadené opatření“) odpůrce vydal územní opatření o stavební uzávěře dle ustanovení § 97 odst. 1 a §

98 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a to na pozemku ve zjednodušené evidenci p. č. X podle přídělového plánu v katastrálním území a obci Tlustice, označeném v platném územním plánu jako VD – Drobná výroba a služby. Součástí územního opatření je ověřený výkres na kopii katastrální mapy s vyznačením pozemku, na který se vztahuje stavební uzávěra. Na území dotčeném stavební uzávěrou odpůrce zakázal tyto stavební činnosti: všechny záměry, tj. stavby, činnosti a technologie, uvedené v příloze č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí; kafilérie nebo veterinární asanační ústavy, krematoria; pohřbívání zájmových zvířat (psi, kočky apod.), včetně jejich kremace. V odůvodnění napadeného opatření odpůrce popsal, že opatřením obecné povahy č. 1/2013/OOP – změna č. 2 územního plánu obce Tlustice ze dne 5. 2. 2015 byly rozšířeny regulativy vztahující se na plochy označené jako VD – Drobná výroba a služby. Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2016, č. j. 50 A 6/2015 – 155, byla částečně tato aktualizace územního plánu zrušena, a to ve vztahu k pozemku ve zjednodušené evidenci p. č. X podle přídělového plánu v k. ú. a obci Tlustice. Vzhledem k tomuto soudnímu rozhodnutí vznikl podle odpůrce nežádoucí stav, kdy pro stejné plochy v rámci územního plánu platí odlišné regulace. Proto bylo zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o pořízení změny č. 3 územního plánu obce Tlustice. Rada odpůrce potom v souladu s ustanovením § 97 odst. 1 stavebního zákona zakázala v nezbytném rozsahu stavební činnosti, které by mohly ztížit nebo znemožnit budoucí využití ve vymezeném území podle připravované změny č. 3 územně plánovací dokumentace. Odpůrce k námitkám navrhovatele souhlasil s tím, že napadené opatření se vztahuje pouze na jeden pozemek, avšak jedná se o nezbytnou reakci na předchozí zrušující rozsudek krajského soudu, který ostatně sám předpokládá, že bude vydáno další opatření obecné povahy i ve vztahu k tomuto pozemku, které může obsahovat zákaz záměrů určených k pohřbívání zájmových zvířat včetně jejich kremace.

[3] Navrhovatel ve svém **návrhu** ze dne 8. 2. 2017 namítal, že v minulosti již došlo mezi ním a odpůrcem ke sporu ohledně územní regulace ve vztahu k pozemku parc. č. X podle přídělového plánu v k.ú. a obci Tlustice. Po vydání rozsudku krajského soudu, kterým byla aktualizace územního (změna č. 2) plánu částečně zrušena, podal stavebník u Městského úřadu v Hořovicích žádost o změnu stavby před jejím dokončením ve společném územním a stavebním řízení, přičemž městský úřad tuto změnu stavby před jejím dokončením rozhodnutím ze dne 29. 7. 2016 povolil. Mezitím odpůrce zahájil řízení o vydání územního opatření o stavební uzávěře, které následně i vydal. Na jeho základě pak podal odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Hořovicích, kterému Krajský úřad Středočeského kraje vyhověl. Navrhovatel měl za to, že napadené opatření nemá oporu v ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona a že se jím obchází předchozí zrušující rozsudek krajského soudu. Poukazoval přitom na to, že napadené opatření se týká pouze jediného pozemku. Odpůrce měl postupovat tak, že měl vydat další aktualizaci územního plánu; není možné územní plán obce nahrazovat rozhodnutím ad hoc. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu tvrdil, že zásah do vlastnického práva musí mít zásadně výjimečnou povahu, přičemž zásah musí být prováděn z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle.

[4] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve zrekapituloval v jaké situaci a za jakých okolností byla schválena předmětná stavební uzávěra. Ve vztahu k argumentaci navrhovatele krajský soud uvedl, že je značně obecná, což má vliv i na rozsah soudního přezkumu. Z ustanovení § 97 a 98 stavebního zákona vyplývá, že existují 3 předpoklady pro vydání územního opatření o stavební uzávěře – existence rozhodnutí o pořízení nové územně plánovací dokumentace nebo její změny; stavební činnost zakázaná stavební uzávěrou by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace; stavební uzávěra bude stavební činnost ve vymezeném území omezovat nebo zakazovat pouze v nezbytném rozsahu. Soud přitom dospěl k závěru, že tyto podmínky byly splněny, neboť odpůrce předtím schválil pořízení změny územní plánu. Rovněž uvedl, že stavební uzávěra má zabránit tomu, aby případná výstavba na předmětném pozemku nebyla v rozporu se zamýšleným využitím ploch VD. Soud k tomu dodal, že funkcí územního opatření o stavební uzávěře je zastavení stavební činnosti v území, pro které obec připravuje novou regulaci v podobě územního plánu, a to do doby, než bude tato nová regulace definitivně schválena, aby byl ponechán volný prostor obci k dalšímu rozhodování. Soud při přezkumu stavební uzávěry nezkoumá důvody, které odpůrce vedou k přípravě nového územního plánu, neboť to je nutné řešit v řízení vztahujícímu se k takovéto regulaci. Soud dále ověřil, že stavební uzávěra se vztahuje k území, na které dopadá projednávaná územně plánovací dokumentace. Ani prozatímní doba trvání stavební uzávěry nevybočuje ze zákonného rámce. Stavební zákon vedle těchto podmínek předpokládá, že stavební uzávěru lze vydat tehdy, jestliže bylo zrušeno opatření obecné povahy o vydání územně plánovací dokumentace, přičemž k této situaci došlo i v projednávané věci, neboť odpůrce reagoval na předchozí zrušující rozsudek krajského soudu. Proto soud považuje za logické, že se stavební uzávěra týká pouze pozemku navrhovatele, neboť pouze ve vztahu k němu byla změna č. 2 územního plánu odpůrce zrušena. Soud konstatoval, že odpůrce řádně vysvětlil, z jakého důvodu k vydání stavební uzávěry přistoupil a co jím sleduje. Pokud se navrhovatel dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně zásahu do vlastnického práva, tak soud odvětil, že ta se týká až územně plánovací dokumentace (územního plánu); územní opatření o stavební uzávěře však plní jiné funkce než územní plán. Soud rovněž nezjistil, že by napadené opatření bylo tak excesivní, a odůvodnilo by tak zásah správního soudu.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost, s odvoláním na důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Za zásadní považoval to, zda napadené opatření splňuje podmínky obsažené v ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona. Souhlasil s krajským soudem, že stavební zákon pro vydání stavební uzávěry předpokládá splnění 3 požadavků, v posuzované věci však nebyl splněn druhý a třetí předpoklad, tj. že stavební činnost zakázána stavební uzávěrou může ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace a že opatření omezuje stavební činnost v nezbytném rozsahu. Napadené opatření totiž zakazuje činnosti, které absolutně žádným způsobem sporný pozemek či celé území nijak nezatíží a ani neznemožní využití území podle připravované územně plánovací dokumentace. Stěžovatel totiž poukazuje na to, že předmětný pozemek je umístěn na samém okraji katastru obce, a to ve vzdálenosti přibližně 700 m od nejbližší

obydlené části obce. Předmětný pozemek nemůže zatížit či znemožnit budoucí využití území z toho důvodu, že se nachází v ochranných pásmech jednotlivých sítí a pod povrchem pozemku je vysoká úroveň spodní vody a nestabilní zemní podklad, nadto jeho využití je omezeno leteckým provozem z blízkého letiště. Stěžovateli není zřejmé, proč by stavební uzávěrou zakázané činnosti mohly omezit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, a to s ohledem na plánovaný obchvat obce. Žádné další změny územního plánu nejsou pro toto území připravovány, a to zejm. ve vztahu k předmětnému pozemku. Nesouhlasil dále s tím, že by napadené opatření omezovalo stavební činnost v nezbytném rozsahu, neboť omezení je značně specifické; to podle stěžovatele dokládá, že se odpůrce snažil obejít předchozí zrušující rozsudek krajského soudu. Stavební uzávěra nad rámec zákona a ústavního pořádku omezuje jeho vlastnického právo k předmětnému pozemku. V neposlední řadě stěžovatel nesouhlasil s tím, jak se krajský soud zabýval obsahem spisu, resp. nevěděl, zda se jím vůbec zabýval.

[6] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 29. 6. 2017 uvedl, že při vydání napadeného opatření postupoval v souladu se zákonem a předchozím rozsudkem krajského soudu, podle kterého je možné předmětné území regulovat. Měl za to, že s ohledem na danou procesní situaci mohl vydat územní opatření o stavební uzávěře.

[7] Stěžovatel v replice ze dne 9. 8. 2017 tvrdil, že se odpůrce snaží vyvolat dojem, že postupuje v souladu se zákonem, což však správní soudy v minulosti odmítly. Poukazoval dále na to, že předmětný pozemek se nachází v odlehlé části obce, která je určena k podnikatelskému využití, tudíž je bránění další podnikatelské aktivitě nemístné. Zvláště když se daná věc stala předmětem politického boje a obecního referenda.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež je zastoupena advokátem, a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[11] V případě napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud neshledal jeho nepřezkoumatelnost ani pro nesrozumitelnost, a ani pro nedostatek důvodů. Ostatně samotný stěžovatel jeho obsahu porozuměl, neboť s tam uvedenými závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti, v níž brojí proti věcnému posouzení předmětné sporné právní otázky – vydání územního opatření o stavební uzávěře.

[12] Krajský soud svůj rozsudek také náležitě odůvodnil, byť s tímto odůvodněním stěžovatel nesouhlasí. Krajský soud reagoval na všechny námitky (což ostatně nerozporuje ani samotný stěžovatel), přičemž stěžovatel pouze namítá, že se krajský soud nedostatečně zabýval spisem, v jehož rámci bylo napadené opatření obecné povahy vydáno, když soud toliko konstatuje skutečnosti zřejmé z obsahu tohoto spisu. Jestliže stěžovatel s těmito skutečnostmi nesouhlasil, měl příslušnou argumentaci uvést ve svém návrhu ze dne 8. 2. 2017. Pokud tak neučinil, nemůže následně vytýkat krajskému soudu, že se měl obsahem správního spisu více zabývat, když mu k takové postupu nezavdal nejmenší důvod. Míra a úroveň soudního přezkumu závisí na obsahu argumentace.

[13] Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by byl naplněn důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] Ve vztahu k naplnění kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. uvádí Nejvyšší správní soud následující:

[15] Podle ustanovení § 97 odst. 1 stavebního zákona *„Územní opatření o stavební uzávěře, které se vydává jako opatření obecné povahy podle správního řádu, omezuje nebo zakazuje v nezbytném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny, nebo podle jiného rozhodnutí či opatření v území, jímž se upravuje využití území. Územní opatření o stavební uzávěře lze vydat také v případech, jestliže je zrušeno nebo změněno rozhodnutí o námitkách nebo zrušeno opatření obecné povahy o vydání územně plánovací dokumentace, případně jeho část. Územním opatřením o stavební uzávěře nelze omezit nebo zakázat udržovací práce.“*

[16] Nejvyšší správní soud se v souladu s kasační argumentací zaměřil na to, zda v projednávané věci odpůrce splnil i tzv. druhou a třetí podmínku pro vydání územního opatření o stavební uzávěře – zákaz stavební činnosti ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace; opatření omezuje stavební činnost v nezbytném rozsahu. Zákonností územně plánovací regulace (resp. připravované změny) se zabývat nemůže, neboť to stěžovatel neučinil předmětem řízení; pro posouzení věci tedy není relevantní, zda je územně plánovací regulace odpůrce (resp. její připravovaná změna) vydána v souladu se zákonem či nikoli, jelikož předmětem řízení je územní opatření o stavební uzávěře.

[17] Nejvyšší správní soud má za to, že předmětné napadené opatření splňuje i druhou podmínku pro vydání územního opatření o stavební uzávěře. Stěžovatel v tomto směru argumentoval pouze tím, že předmětný pozemek, na který dopadá napadené opatření, je od ostatní stavebně využité či využitelné oblasti oddělen a že se nachází na samém okraji katastru obce Tlustice. Argumentace umístněním předmětného pozemku se však zcela míjí s posouzením toho, zda stavební uzávěrou je zakazována stavební činnost, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití daného území podle připravované územně plánovací dokumentace. V tomto bodě jde totiž o posouzení a porovnání toho, zda zákaz stavební činnosti obsažený v územním opatření odpovídá tomu, zda je připravována územně plánovací dokumentace, která se dotýká téhož území a zda by nevydání stavební

uzávěry ohrozilo smysl této připravované územně plánovací dokumentace. V posuzované věci přitom není sporné, že na předmětném pozemku ve zjednodušené evidenci p. č. X podle přídělového plánu v katastrálním území a obci Tlustice je možné (při odhlédnutí od příslušného územního plánu a zejm. napadeného opatření včetně snahy odpůrce přijmout aktualizaci územního plánu) za splnění příslušných podmínek provádět stavební činnost – pokud by totiž taková stavební činnost byla ex lege zakázána, tj. pokud by byla nemožná, nebylo na místě vydávat jakoukoli změnu územního plánu, která by zakazovala něco, co je již zakázáno na základě zákona. Ostatně ani z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2016, č. j. 50 A 6/2015 – 155, kterým došlo k částečnému zrušení změny č. 2 územního plánu obce Tlustice, nevyplývá, že stavební činnost v dané lokalitě byla nemožná s ohledem na znění stavebního zákona, resp. právních předpisů České republiky.

[18] Je tedy možné, že pokud by nebylo vydáno předmětné napadené opatření, mohlo by dojít k povolení stavební činnosti, která by se následně ukázala jako rozporná s nově přijatou územně plánovací dokumentací, konkrétně aktualizací územního plánu obce Tlustice. Pro posouzení tohoto bodu je tedy irelevantní, kde se stavební uzávěrou dotčená oblast nachází a jestli v jejím okolí je plánována další stavební činnost, resp. přeložka pozemní komunikace, neboť tyto okolnosti se nevztahují k posouzení toho, zda bez této stavební závěry bude popřen smysl připravované územně plánovací dokumentace ve vztahu k předmětnému pozemku.

[19] Jestliže stěžovatel dále poukazuje na to, že na daný pozemek dopadají další omezení v podobě různých ochranných pásem, musí k tomu Nejvyšší správní soud uvést, že pokud by tato omezení byla takového charakteru, že by vylučovala realizaci stavební činnosti na daném pozemku v rozsahu dle napadeného opatření, není zřejmé, proč se stěžovatel proti napadenému opatření tak vehementně brání, protože ani po jeho odstranění by dle jeho vlastní argumentace nebylo možné povolit jím dlouhodobě fakticky navrhovaný stavební záměr – stavby umožňující kremace zvířat zájmových chovů. Ze samotné logiky věci (postupu stěžovatele žádajícího vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení) naopak vyplývá, že předmětný pozemek by byl zastavitelný jím požadovaným záměrem, pokud by nebylo vydáno napadené opatření. Samotný postup stěžovatele tedy dokládá, že odpůrce mohl jedině vydat územní opatření o stavební uzávěře zakazující výše uvedené stavební činnosti, protože v opačném případě by tyto aktivity byly dle současného stavu územně plánovací dokumentace s ohledem na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 50 A 6/2015 akceptovatelné, což by v případě jejich povolení zhatilo smysl v současné době projednávané aktualizace územně plánovací dokumentace.

[20] Ve vztahu ke třetí podmínce vydání územního opatření o stavební uzávěře ohledně její nezbytnosti (a to nejen ve smyslu věcného a prostorového rozsahu omezení, tak i časového, vůči němuž však stěžovatel ničeho nenamítá – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4 Ao 3/2011 – 103) Nejvyšší správní soud uvádí, že naplnění této podmínky v projednávané věci úzce souvisí s výše uvedeným, že bez vydání napadeného opatření by smysl a účel připravované územně plánovací dokumentace byl ohrožen, neboť v mezidobí by bylo možné provést stavební činnost, která by byla v rozporu s touto připravovanou dokumentací. Z obsahu správního spisu a argumentace stěžovatele přitom nevyplývá, že by rozsah stavební uzávěry šel nad rámec zajištění tohoto smyslu, tj. zajištění nepopření smyslu připravené změny územního plánu, neboť fakticky

zakazuje zejm. výstavbu záměru stěžovatele na zřízení krematoria pro zvířata zájmového chovu, s čímž odpůrce kategoricky nesouhlasí. Předchozí rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 50 A 6/2015 přitom předchozí změnu územního plánu ve vztahu k dotčenému pozemku zrušil z toho důvodu, že odpůrce nepřezkoumatelně odůvodnil rozhodnutí o námitkách; krajský soud tedy nekonstatoval, že odpůrce nemůže přijmout takovou změnu územního plánu, která by realizaci záměru stěžovatele bránila, pouze dospěl k závěru, že pokud k tomu odpůrce přistoupí, musí svůj postup s ohledem na jím citovanou judikaturu správních soudů odůvodnit.

[21] Ve vztahu k námitce stěžovatele, že dochází k negativnímu zásahu do jeho vlastnického práva v důsledku napadeného opatření obecné povahy, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4 Ao 3/2011 – 103, podle kterého *„pro rozsah tohoto přezkumného řízení je irelevantní tvrzení navrhovatele, že skutečným cílem napadené stavební uzávěry je trvale mu znemožnit užívání areálu v jeho vlastnictví, zejména pak realizaci jím zamýšleného projektu. Stejně tak je bezpředmětné tvrzení, že se v případě projektu navrhovatele má jednat o investici v hodnotě desítek milionů korun českých a v důsledku průtahů je porušováno navrhovatelovo legitimní očekávání, že svůj záměr bude moci zrealizovat, a vzniká mu značná škoda. V této souvislosti lze navrhovatele odkázat na ustanovení § 102 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož vlastníkovi pozemku nebo stavby, jehož práva byla při užívání pozemku nebo stavby na základě územního opatření o stavební uzávěře omezena, náleží náhrada, popřípadě právní úpravu náhrady škody.“*

[22] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný odpůrce, u kterého Nejvyšší správní soud shledává podmínky pro výjimečné přiznání náhrady nákladů správnímu orgánu splněnými (viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, odst. 29), má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 3 100 Kč za 1 úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1966 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif. Náhrada hotových výdajů činí podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Přiznané náklady řízení ve výši 3 400 Kč navrhovatel uhradí k rukám zástupce odpůrce do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu